

що сѧ намирахѧ, наоколо, и вече сѧ невѣр-
 нахѧ въ Лаврѧ-тѧ. Доволно врѣмѧ бѣше
 прѣминало, когато нѣкой си пастьери отъ
 село-то Лазаріѧ, съ Боже повеленіе, подкар-
 вахѧ стада-та си татъкъ край потока и,
 като издигнахѧ погледы-тѣ си на горѣ къмъ
 пещерѧ-тѧ, съгледяхѧ двама хора, кои-то
 ходяхѧ по стрѣмнинѧ-тѧ, и уплашени, хва-
 нахѧ да бѣгътъ; а свѣтци-тѣ выкахѧ слѣдъ
 тѣхъ кротко, думаящица: некойте сѧ
 братьѧ, некойте сѧ, защо-то и нѣ сме че-
 ловѣци, нъ за грѣхове-тѣ си, живѣемъ на
 тѣй мѣсто. А пастьери-тѣ, обезстрашени,
 отидохѧ при тѣхъ и, като влязохѧ въ пе-
 щерѧ-тѧ, ненайдохѧ нищо отъ потрѣбны-
 тѣ за живѣніе; слисани отидохѧ си у до-
 ма, дѣто приказахѧ, що-то бѣхѧ видали.
 Оттогава жители-тѣ Лазарсти захванахѧ
 да обыхождатъ тѣзи прѣподобны отци,
 Евтиміѧ и Теоктиста и да имъ приносятъ
 потрѣбны-тѣ. Отъ Лаврѧ дръгы-тѣ отци
 като гледяхѧ, че не сѧ завръщатъ пѣстин-
 ници-тѣ скытахѧ сѧ много врѣмѧ докѣтъ
 гы найдѣтъ ѧ, като сполучихѧ, захванахѧ
 часто да гы обыхождатъ, даже нѣкой по-